

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 142/2020-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 33 Nt 21/2015 z 21. marca 2019 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tos 58/2019 z 12. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .
2. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 33 Nt 21/2015 z 21. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 58/2019 z 12. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ aktuálne vykonáva trest odňatia slobody [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdí, že vo väzení sa stretol s [REDAKOVANÉ], ktorý mu mal povedať, že v pôvodnom trestnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6 T 38/2010 vypovedal proti sťažovateľovi nepravdivo na základe účelovej dohody s orgánmi činnými v trestnom konaní a v prípade obnovy konania by už vypovedal pravdivo. Sťažovateľ preto 11. novembra 2015 podal na okresnom súde návrh na obnovu konania, o ktorom rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ho zamietol. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd svojím napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

3. Sťažovateľ tvrdí, že ak okresný súd znova nevypočul v rámci rozhodovania o povolení obnovy konania [REDAKOVANÉ] (na základe tvrdenia sťažovateľa, že [REDAKOVANÉ] vypovedal v pôvodnom konaní nepravdivo a účelovo, pozn.),

nemohol zodpovedne ustáliť, či by táto nová výpoveď [REDAKOVANÉ] nebola skôr neznámym dôkazom alebo skutočnosťou podľa § 374 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, a preto sa sťažovateľ domnieva, že nevypočutím [REDAKOVANÉ] okresný súd porušil jeho základné právo podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a rovnako jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

4. K napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ iba stručne uviedol, že aj tento porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože neodstránil ním vytýkané nedostatky v napadnutom uznesení okresného súdu.

5. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že celé konanie trvalo neprimerane dlho. Od podania návrhu na obnovu konania (11. novembra 2015) do momentu, keď mu bolo doručené uznesenie krajského súdu (21. decembra 2019), uplynuli podľa neho 4 roky a 10 dní, a pritom len samotný okresný súd rozhodoval 3 roky, 4 mesiace a 10 dní. Podľa sťažovateľa bolo preto postupom okresného súdu porušené jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ si proti okresnému súdu zároveň uplatnil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 500 €, pretože neprimerané priet'ahy okresného súdu ho uvrhli do stavu právnej neistoty.

6. Sťažovateľ zároveň vo svojej ústavnej sťažnosti žiadal, aby mu ústavný súd prideliť právneho zástupcu, pretože si ho momentálne nemôže z finančných dôvodov dovoliť.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vydal tento nález:

„1. Okresný súd v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Nt 21/2015 porušil sťažovateľove práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 500 €, ktoré je Okresný súd v Nitre povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu

3. *Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 4 Tos 58/2019 a svojim rozhodnutím zo dňa 12. augusta 2019 porušil sťažovateľove právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR*

4. *Uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 12. 8. 2019 sp. zn. 4 Tos 58/2019 sa zrušuje a prikazuje sa, aby Krajský súd vo veci znova konal a rozhodol.*“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Sťažovateľ namietal, že okresný súd a krajský súd nevypočutím ním navrhovaného svedka porušili jeho základné právo na obhajobu a na súdnu ochranu, a zároveň tvrdil, že okresný súd porušil jeho právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote.

18. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.A K namietanému porušeniu čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t.j. na princípe subsidiarity.

20. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

21. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje

v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o tejto sťažnosti bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.B K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

23. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

24. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd

odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (II. ÚS 8/01, IV. ÚS 115/03).

25. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 302/07).

26. Z napadnutého uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré sťažovateľ pripojil k svojej ústavnej sťažnosti, vyplýva, že dôraz vo svojom návrhu na obnovu konania kládol na existenciu metodík posudzovania ceny nepovolených látok, ktorá v čase vydania odsudzujúceho rozsudku okresného súdu nebola známa a ktorá by odôvodňovala iné rozhodnutie o vine. Vo vzťahu k výpovedi [REDAKOVANÉ] iba poukázal na to, že [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní navštevoval vo väzbe vyšetrovateľ aj prokurátor. To podľa sťažovateľa znamenalo, že [REDAKOVANÉ] si svoj nižší trest vykúpčil u prokurátora obvinením sťažovateľa. V sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu uviedol, že [REDAKOVANÉ] navrhol znova vypočuť, pretože podľa neho v pôvodnom trestnom konaní klamal. Príbeh o tom, že sa mu [REDAKOVANÉ] zdôveril vo väzení s tým, že v pôvodnom trestnom konaní proti nemu účelovo klamal, sťažovateľ prvýkrát uviedol až vo svojej ústavnej sťažnosti.

27. Ústavný súd už viackrát deklaroval, že pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom námietku, ktorú mohol efektívne uplatniť a neuplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 149/04, III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, II. ÚS 30/09, IV. ÚS 76/2012, I. ÚS 26/2014, I. ÚS 350/2016, IV. ÚS 182/2019). Pri rozhodovaní všeobecného súdu v konaní, ktorého je sťažovateľ účastníkom, totiž sťažovateľ nemôže len pasívne vyčkávať na rozhodnutie a v prípade, ak je preňho nepriaznivé, napadnúť ho ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ale v záujme ochrany svojich práv sa má snažiť ovplyvniť všeobecný súd svojou argumentáciou ešte pred jeho rozhodnutím.

28. Keďže sťažovateľ svoj návrh na opätovné vypočutie [REDAKOVANÉ] nepodložil tvrdením o jeho priznaní vo väzení (že v trestnom konaní účelovo klamal v neprospech sťažovateľa, pozn.) už v konaní o svojom návrhu na obnovu konania pred všeobecným súdom, ale až vo svojej ústavnej sťažnosti, ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

29. Ústavný súd zároveň dodáva, že tvrdenie sťažovateľa o už uvedenom priznaní [REDAKOVANÉ] je extrémne nepravdepodobné. K sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu totiž pripojil svoje vyjadrenie aj spoluobvinený [REDAKOVANÉ]. V tomto vyjadrení ale nie je žiadna zmienka o jeho účelovom klamaní v pôvodnom trestnom konaní. Vyjadril sa iba v zmysle, že okresný súd v pôvodnom trestnom konaní nebral do úvahy prílohy dôkazov Štátneho ústavu pre kontrolu liečiv, kde je uvedené, že pseudoefedrín nebol a nie je v zozname zakázaných látok. Okrem toho poukázal na nesprávny výpočet hodnoty drogy, za ktorú sa mala predat', teda na tvrdenie v súlade s hlavným dôvodom sťažovateľovho návrhu na obnovu konania, ktorého posúdenie všeobecnými súdmi sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou žiadnym spôsobom nenapadol. Tvrdenie sťažovateľa, ktorým odôvodnil svoju ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, teda nie je ničím podložené (nad rámec toho, že ústavný súd nemá ani právomoc, aby sa ním zaoberal, pozn.).

III.C K namietanému porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu

30. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd si osvojil názor (v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. Enea proti Taliansku zo 17. 9. 2009, č. 74912/01, bod 97), podľa ktorého pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Článok 6 dohovoru sa preto zásadne nevzťahuje na konanie o obnove konania, pretože v tejto fáze sa už nerozhoduje o oprávnenosti trestného obvinenia. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru, v dôsledku čoho absentuje vecná súvislosť medzi namietaným porušením tohto článku dohovoru a napadnutým postupom okresného súdu.

31. Ústavný súd aj s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ pri podaní ústavnej sťažnosti nebol právne zastúpený (jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu sa ústavný súd zaoberal v stati IV tohto uznesenia, pozn.), identifikoval, že sťažovateľ touto časťou svojej ústavnej sťažnosti *de facto* napádal prietahy spôsobené postupom okresného súdu. Ústavný súd podotýka, že ústavnou sťažnosťou na prietahy (aj v konaní o návrhu na obnovu konania) by sa zaoberal, ak by ju sťažovateľ oprel o porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ poukázal síce v texte svojej ústavnej sťažnosti aj na tento článok, ale neuviedol ho už v jej petite, čím neboli splnené zákonné podmienky, aby sa potenciálnym porušením tohto článku ústavný súd zaoberal. Ale vzhľadom na postavenie sťažovateľa (t. j. jeho zjavnú nekompetentnosť, ktorá sa prejavila aj v opomenutí čl. 48 ods. 2 ústavy v petite jeho ústavnej sťažnosti) a s poukazom na snahu ústavného súdu o čo najširšiu ochranu základných práv identifikovaných sťažovateľom v materiálnom zmysle ústavný súd preskúmal v tejto časti aj potenciálne porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

32. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy (resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak by išlo o konanie o oprávnenosti trestného obvinenia, pozn.) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, resp. práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

33. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť v tomto kontexte zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

34. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd konštatuje, že okresný súd konečným a právoplatným rozhodnutím o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania ešte pred doručením ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (11. februára 2020) vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Po tom, čo bola sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu napadnutým uznesením krajského súdu zamietnutá (21. decembra 2019), teda už nemohol trvať stav právnej neistoty sťažovateľa vo vzťahu k ním napadnutému konaniu pred okresným súdom.

35. Keďže sťažovateľ namietal postup okresného súdu v napadnutom konaní ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu v čase, keď bola predmetná vec už právoplatne skončená, v dôsledku tejto skutočnosti už k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zo strany

okresného súdu už nemohlo dochádzať. Taktiež ako už ústavný súd uviedol (bod 30 tohto uznesenia), medzi možnosťou porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom okresného súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania absentuje akákoľvek vecná súvislosť, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

IV.

Žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu

36. Na to, aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak okrem iného je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená.

37. Ak teda ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda to znamená, že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

38. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa jednak preto, lebo nemá právomoc na jej prerokovanie (state III.A a III.B), a jednak z dôvodu zjavnej

neopodstatnenosti (stat' III.C), je preto zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

39. Pretože nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu